

3.சீவகசிந்தாமணி

சீவகசிந்தாமணி என்பது ஜம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று. சிந்தாமணி என்பது இந்நாலுக்குத் தன்மையால் வந்த பெயர் என்பர் இலக்கண நூலார். இந்நாலின் கதைத் தலைவன் சீவகன். அவன் பிறந்தவுடன் அவன் தாய் விசயை அவனை முதன்முதலாக விளித்த பெயர் சிந்தாமணி என்பதே. சீவகன் என்னும் பெயர் வானோலியாகத் தோன்றிய 'சீவ' என்ற சொல்லின் அடிப்படையாக எழுந்தது. இந்நால் ஒரு சமணக் காப்பியமாகும். இதனை 'மணநூல்' என்றும் வழங்குவது உண்டு.

சீவகசிந்தாமணி ஆசிரியர் திருத்தக்கத்தேவர். இவர் திருத்தகு முனிவர், திருத்தக்கமகா முனிவர் என்னும் பெயர்களாலும் வழங்கப் படுவர். இவர் இயற்றிய மற்றொரு நூல் நரி விருத்தம்.

சீவகசிந்தாமணியில் நாமகள் இலம்பகம் முதல் முத்தி இலம்பகம் ஈறாகப் பதின்மூன்று இலம்பகங்கள் உள்ளன. இங்கு நூலின் முதல் இலம்பகமாகிய நாமகள் இலம்பகம் பாடப்பகுதியாக பெற்றுள்ளது.

நாமகள் இலம்பகம்

நாட்டு வளம்

காய்மாண்ட தெங்கின் பழம் வீழக் கமுகி னெற்றிப் பூமாண்ட தீந்தேன் றொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து தேமாங் கனிசி தறிவாழைப் பழங்கள் சிந்தும் ஏமாங் கதமென் றிசையாற்றிசை போய துண்டே. 1

நன்றாகக் காய்த்த தென்னெநற்று வீழ, கமுகின் உச்சியிற் பொலிவிற் சிறந்த இனிய தேன்போல இனிய நீரையுடைய குலையைக் கீறி, பலாப் பழங்களைப் பிளந்து, தேமாவின் பழங்களைச் சிதறி, வாழைப் பழங்களைச் சிதறும்

ஏமாங்கதம் என்று பெயர் கூறப்பட்டு இசையாலே
திசையெல்லாம் பரவியதாகிய ஒரு நாடு உண்டு.

சச்சந்தன் வரலாறு

நச்சு நாகத்தி னாரழற் சீற்றத்த
னச்சு முற்றடைந் தார்க்கமிர் தன்னவன்
கச்சு லாமுலை யார்க்கணங் காகிய
சச்சந் தன்னெனுந் தாமரைச் சொங்கணான். 2

கச்சுப் பொருந்திய முலையார்க்கு ஆசையை
உண்டாக்கும் சச்சந்தன் எனப் பெயரிய தாமரை மலரனைய
சொங்கண்ணான், அச்சத்துடன் புகலடைந்தவர்க்கு அமிர்தம்
போன்றவன் அடையாதார்க்குப் பாம்பின் நஞ்சைப்போல
நிறைந்த தீயனைய சீற்றமுடையவன்.

வண்கை யாற்கலி மாற்றிவை வேலினாற்
றிண்டி றற்றெவ்வர் தேர்த்தொகை மாற்றினா
ஞுண்க லைக்கிட னாய்த்திரு மாமகள்
கண்க ஞுக்கிட னாங்கடி மார்பனே. 3

திருமகள் கண்கள் வேறிடம் நோக்காமல் நோக்கும்
இடமாகிய புதுமை நிறைந்த மார்பனாகிய அவன், நுண்ணிய
கலைகளுக்கு இருப்பிடமாகி, வண்மையுடைய கையினால்
வறுமையை நீக்கி; கூரிய வேலினால் திண்ணிய
திறலையுடைய பகைவரின் தேர்த்திரளை நீக்கினான்.

தருமன் றண்ணளி யாற்றன தீகையால்
வருணன் கூற்றுயிர் மாற்றலின் வாமனே
யருமை யாலழ கிற்கணை யந்துடைத்
திரும் கன்றிரு மாநில மன்னனே. 4

திருவையுடைய மாநிலத்தின் மன்னனான சச்சந்தன்
அமிர்தத்தை யொத்தலும் உலகை நிழற்றலும்
ஆகிய தண்ணிய அருளினால் அறக்கடவுளைப் போன்றவன்;

கலிமாற்றின கொடையால் வருணானைப் போன்றவன்; தேர்த்தொகை மாற்றுமிடத்தால் அழற் சீற்றத்தனாய் உயிரைப் போக்குதலாற் கூற்றுவனைப் போன்றவன்; கலைக்கிடனாம் அருமையால் வாமனைப் போன்றவன்; மகளிர்க்கு அணங்காகிய அழகால் ஜங்கணை யேந்திய திருமகள் மகனான காமனைப் போன்றவன்.

செல்வற் கிண்ணணஞ் சேறலிற் ரீம்புனன்
மல்கு நீர்விதை யத்தர சன்மக
எல்லி சேரணங் கிற்கணங் கண்ணவள்
வில்லி ஈள்புரு வத்தெறி வேற்கணாள். 5

அரசனுக்கு இவ்வாறு நல்வினை நடத்தலாலே; இதற்குத்தக இனிய நீர்வளம்மிக்க இயல்பையுடைய விதையத்து மன்னன் மகள், தாமரையில் வாழும் திருமகளுக்கு ஒரு திருமகள் போன்றவள்; வில்லனைய நீண்ட புருவத்தினையும் ஏறியும் வேலனைய கண்ணையும் உடையவள்;

வண்டின முகப்பா மணிந்து வார்மத
முண்டுகுத் திடுகளிற் ரூழவன் றன்மகள்
பெண்டிர்தம் பெருநலங் கடந்து பெற்றபேர்
விண்டலர் கோதைக்கு விசயை என்பவே.6

வண்டின் திரளாகிய முகப்பாத்தை அணிந்து ஒழுகும் மதத்தைத் தானே உண்டு சிந்தும் களிற்றையுடையவன் மகள் பெயர் விசயை என்பர். அரும்பு நெகிழிந்து மலரும் கோதையாட்கு அப்பெயர் பிற மங்கையரின் அழகினை வென்று பெற்ற காரணப் பெயராகும்.

அருமணி மரகதத் தங்க ணாறிய
வெரிநிறப் பொன்னித மேந்து தாமரைத்
திருமக ளிவளனத் திலக வெண்குடைப்
பெருமகள் கோயிலுட் பேதை வைகுமே. 7

அரிய மணியாகிய மரகதப் பாறையிற்
பதுமையென்னும் பொய்கையில் தோற்றிய, நெருப்பின்
நிறத்தை யடைய பொன்னிதழ்களையுடைய தாமரையில்
வீற்றிருக்கும் திருமகள் இவளென்னுமாறு, மேலான
வெண்குடையையுடைய விதைய மன்னன் அரண்மனையிலே
விசயை இருந்தாள்.

மருமகன் வலந்தது மங்கை ஆக்கமு
மருமதிச் சூழ்ச்சியி னமைச்ச ரெண்ணைய
கருமமுங் கண்டவர் கலத்தற் பான்மையிற்
பெருமகற் சேர்த்தினார் பினைய னாளையே. 8

மருமகன் கூறியதனையும் மகள் அவனிடம் அன்பை
அமைத்துக் கொள்ளுதலையும், கூர்ந்த அறிவினையும்
சூழ்சியையும் உடைய அமைச்சர்கள் ஆராய்ந்த
கருமத்தையும், கண்ட தந்தையும் தாயும், மைத்துன
முறைமையாலும், மான் பினை போன்றவளைப்
பெருமகனிடம் சேர்த்தனர்.

பொன்கொடி யமிர்த னாளும் பொன்னெடுங்
குன்றனானு
மனங்கனுக் கிலக்க மாகி யம்புகொண் டமுத்த
விள்ளா
ரினந்தமக் கெங்கு மில்லா ரியைந்தன ரென்ப முக்கட்
சினந்திகழ் விடையி னானுஞ் செல்வியுஞ் சேர்ந்த
தொத்தே. 9

நெடிய பொற்குன்றம் போன்றவனும் அழகிய
பொற்கொடியாகிய அமிர்து போன்றவளும், மனத்திற்கு
முன்னர்க் காமன் அம்பினால் அழுத்துதற்கு உரிய இலக்கங்
களாக இருந்து, சீற்றம் விளங்கும் விடையினையுடைய முக்கட்
பெருமானும் உமையம்மையும் சேர்ந்ததைப்போல மனம்
நிகழ்ந்த பின்னர் நீங்காதவராய்த் தங்கட்கு உவமை எங்கும்
இல்லாதவராய் ஓருடம்பாயினர்.

மண்ணைகங் காவலின் வழக்கி மன்னவன்
பெண்ணைருங் கலத்தோடு பினைந்த பேரருள்
விண்ணைக மிருள்கொள விளங்கு வெண்மதி
யொண்ணிற வுரோணியோ டொளித்த தொத்ததே. 10.

சச்சந்தன் நிலவுலகம் இருளூறக் காவலிற் பிழை செய்து,
பெண்களுக்கு அருங்கலமானவருடன் கூடிய அளவிறந்த
கண்ணோட்டம் விளக்கமான திங்கள் வானகம் ருளடைய
ஒளிமிகும் உரோகிணியுடன் மறைந்தது போன்றது.

களிறனா னமைச்சர் தம்முட் கட்டியங் கார னென்பா
னொளிறுவாட் டடக்கை யானுக் குயிரென வொழுகு
நாடுட்

பினிறுவார் முரசிற் சாற்றிப் பெருஞ்சிறப் பியற்றி
வேந்தன்

வெளிறிலாக் கேள்வி யானை வேறுகொண் டிருந்து
சொன்னான்.

களிறு போன்ற சச்சந்தனுக்கு அமைச்சர்களாக
வுள்ளவர்களிற் கட்டியங்காரன் என்பவன், விளங்கும்
வாளேந்திய கையையுடைய மன்னனுக்கு உயிர்போலப்
பழகிவரும் நாட்களில், அரசன் வெள்ளைத் தன்மையில்லாத
கேள்வியையுடைய அவனுக்கு, ஓலிக்கும் முரசினால் நாட்டுக்
கறிவித்துப் பெருஞ் சிறப்புகளை நல்கி, தனியே அழைத்து
இருத்திக் கொண்டு கூறுகிறான்.

அசைவிலாப் புரவி வெள்ளத் தரிஞ்சயன் குலத்துட்
டோன்றி

வசையிலாள் வரத்தின் வந்தாள் வான்சுவை அமிர்த
மன்னாள்

விசையையைப் பிரித ஸாற்றேன் வெந்தனீ யாகி வைய

மிசைபடக் காத்தல் வேண்டும் இலங்குபூண் மார்ப வென்றான். 12.

விளங்கும் டூண் அணிந்த மார்பனே! தோலாத புரவிப்பெருக்கையுடைய அரிஞ்சயன் மரபிலே தோன்றி, குற்றமற்றவளாய், என் முற்பிறவியில் வேண்டுகோளாலே பிறந்தவரும் சுவைமிகும் வானுலக அமிர்தம் போன்றவரும் ஆகிய விசையையைப் பிரியும் ஆற்றல் இலேன்; ஆகையால் நீ அரசனாகி உலகைப் புகழ்பெறக் காப்பாயாக என்று கூறினான்.

அண்ணறா னுரைப்பக் கேட்டே யடுகளிற் றருத்தி னிட்ட

வண்ணப்புந் தவிசு தன்னை ஞுமலிமே லிட்ட தொக்குங்

கண்ணகன் ஞாலங் காத்தல் எனக்கெனக் கமழு கண்ணி

மண்ணகம் வளருந் தோளான் மறுத்துநீ பொழிய வென்றான். 13

கட்டியங்காரன் தான் கருதியிருந்ததனை அரசனே கூறக் கேட்டு மகிழ்ந்து என் நிலையில் இடமகன்ற உலகை ஆளுவது, அடுகளிற்றின் கழுத்தில் இட்ட அழகிய கழுத்து மெத்தையை நாயின் மேல் இட்டது போலாகும், என்று கூறி மறுப்ப; மாலை மணக்கும் நில உலகம் வாழும் தோளையுடைய மன்னன், என்பொருட்டாக நீ மறுத்துக் கூறாதே என்றான்.

எழுதரு பருதி மார்ப னிற்றென விசைத்த லோடுந்
 தொழுதடி பணிந்து சொல்லுந் துன்னலர்த்
 தொலைத்த வேலோய்
 கழிபெருங் காத லாள்கட் கழிநலம் பெறுக வையம்
 பழிபடா வகையிற் காக்கும் படுநுகம் பூண்பல்
 என்றான். 14.

காலை யிளாஞ்சியிறு போலும் மார்பனான சச்சந்தன்
 என்னிலைமை இத்தன்மைத்து என்று கூறிய அளவிலே,
 அடியைத் தொழுது கும்பிட்டு, கூறப்படும் பகை வரை அழித்த
 வேலவனே! நீ மிகப்பெருங் காதலியினிடத்திலே மிகவும்
 இன்பம் அடைக யான் பழிவரா வகையில் நிவவுலகைக்
 காக்கும் பெரிய சுமையைப் பூண்பேன் என்று கட்டியங்காரன்
 கூறினான்.

வலம்புரி பொறித்த வண்கை மதவலி விடுப்ப வேகிக்
 கலந்தனன் சேனை காவல் கட்டியங்கார னென்ன
 வுலந்தரு தோளி னாய்ந் யொருவன்மேற் கொற்றம்
 வைப்பி
 னிலந்திரு தீங்கு மென்றோர் நிமித்திக னெறியிற்
 சொன்னான். 15.

வலம்புரி தீட்டிய வண்கையினாலே, மதவலியாகிய
 சச்சந்தன் காட்டி விடுப்பச் சென்று சேனையைக் காப்பதிற்
 கட்டியங்காரன் சேர்ந்தான் என்று கூறக்கேட்டு, கற்றுண்
 போன்ற தோளினாய்! நீ ஒருவனிடம் உன் ஆட்சியைச் சுமத்
 தினால், நிலமும் திருவும் நின்னைவிட்டுப் போய்விடும் என்று
 ஒப்பற்ற நிமித்திகன் என்னும் அமைச்சன் நெறியுறக்
 கூறினான்.

வார்குழை வில்லிட மாழுடி தூக்குப்
 கார்கெழு குன்றனை யான்கன வின்னியல்
 பார்கெழு நூல்விதி யாற்பயன் றான்தெரிந்
 தேர்குழை யாம வெடுத்துரைக் கின்றான். 21

முகில் தவழும் மலை போலச் சலிப்பில்லாத சச்சந்தன்,
 கனவின் தன்மையை உலகிற் பொருந்திய கனா நூலின்
 விதியாலே தான் பயனைத் தெரிந்து, நீண்ட குழை ஒளிவிட
 முடியை அசைத்து அவற்றில் நல்லவற்றை எடுத்து, அவள்
 அழகு கெடாமற் கூறுகின்றான்.

நன்முடி நின்மக னாநறு மாலைக
 ளன்னவ னாலம ரப்படுந் தேவியர்
 நன்முளை நின்மக னாக்கம தாமெனப்
 பின்னத னாற்பயன் பேசலன் விட்டான். 22

அழகிய முடி உன் மகனாகும். மணமிகு மாலைகள்
 அவனால் விரும்பப்படும் தேவியர். அழகிய முளை நின்
 மகனின் மேம்பாடு ஆகும் என, இற்றக்ஞால் உள்ள பயனைக்
 கூறாமல் விட்டான்.

பண்கனி யப்பரு கிப்பய னாடகங்
 கண்கனி யக்கவர்ந் துண்டுசின் னாள்செல
 விண்கனி யக்கவின் வித்திய வேற்கணி
 மண்கனிப் பான்வள ரத்தளர் கின்றாள். 23.

இசையினைப் பழுக்கக் கேட்டும், பயன் தரும்
 நாடகங்களைக் கண்ணுருக முகந்து நுகர்ந்தும், (இருவர்க்கும்
 இங்ஙனம்) சிலநாட்கள் சென்ற அளவிலே, விண்ணவர் உருக
 அழகைப் பரப்பிய வேற்கண்ணாள், நிலவுலகை உருக்குமவன்
 வளர்தலாலே தளர்ச்சி உறுகின்றாள்.

தூம்புடை நெடுங்கை வேழந் துற்றிய வெள்ளி
லேபோற்

றேம்புடை யலங்கன் மார்பிற் ரிருமகன் றமிய னாக
வோம்படை யொன்றுஞ் செப்பா டிருமக ளாளித்து
நீங்க

வாம்புடை தெரிந்து வேந்தற் கறிவெனு மமைச்சன்
சொன்னான். 24.

கெடுதலுடைய, மாலைமார்பனான திருமகன்,
துளைபொருந்திய நீண்ட கையுடைய யானையின் பெயரை
யுடைய நோயால் உண்ணப்பட்ட விளம் பழம்போல,
அரசுரிமை யிழந்து தனித்துப் போமாறு, பரிகாரம் சிறிதும்
கூறாளாய்த் திருமகள் மறைந்து போக, ஆகவேண்டிய (சீவகன்
பிழைப்ப தாகிய) ஒரு கூறுபாட்டைத் தெரிந்து அறிவு என்கிற
அமைச்சன் வேந்தனுக் குரைத்தான்.

அந்தரத் தார்மய னேயென வையுறுந்
தந்திரத் தாற்றம நூல்கரை கண்டவன்
வெந்திற லான்பெருந் தச்சனைக் கூவியொ
ரெந்திர ஹர்தி யியற்றுமி னென்றான். 25.

தொழிலால் வானவர் தச்சனாகிய மாயனே யென்று
துணிந்து வடிவால் ஜயமுறும், சிறந்த ஆற்றலுடைய வனாகிய
பெரிய தச்சன் ஒருவனைக் கூப்பிட்டு, ஒரு பொறியூர்தியைப்
பண்ணுமின் என்று மன்னன் கூறினான்.

ஆடியன் மாமயி ஹர்தியை யவ்வழி
மாடமுங் காவு மடுத்தொர்சின் னாள்செலப்
பாடலின் மேன்மேற் பயப்பயத் தான்றுரந்
தோட முறுக்கி யுணர்த்த வுணர்ந்தாள். 26

ஆடுதல் பொருந்திய மயிலாகிய அவ் ஹர்தியை விசயை
தான் பாட்டுப்போலே மெல்ல மெல்ல மேலும் மேலும் செலுத்தி,
மாடத்தினும் பொழிலினும் ஆகக் கொண்டுசென்று சில

நாட்கள் சென்ற பிறகு, ஒருநாள் கற்பித்தவன் விசையட்டங் ஓடுமாறு முறுக்கி உணர்த்த அவரும் உணர்ந்தாள்.

காதி வேல்வல கட்டியங் காரனு
நீதி யானிலங் கொண்டபி ணீதிநு
லோதி னார்தமை வேறுகொண் டோதினான்
கோது செய்குணக் கோதினுட் கோதனான். 27

பொருது வேலை ஏறிவதில் வல்ல கட்டி யங்காரனும் முறையால் அரசன் கொடுப்பத் தான் நிலத்தை அடிப்படுத்திய பிறகு, அறநால் உணர்ந்தோரை யெல்லாம் தனக்கு வேறாகக் கொண்டு, பயனின்றென நூல்களிற் கூறிய குணங்களிலேயும் பயனிலதாகிய செய்ந் நன்றி மறக்கும் குணத்தில் நிற்கின்ற பயனிலாதவன் ஒரு மொழி யுரைத்தான்.

நீணில மன்ன போற்றி நெடுமுடிக் குருசில் போற்றி
பூணணி மார்ப போற்றி புணணிய வேந்தே போற்றி
கோணினைக் குறித்து வந்தான் கட்டியங் கார
னென்று

சேணிலத் திறைஞ்சிச் சொன்னான் செய்யகோல்
வெய்ய சொல்லான். 28

சிவந்த கோலையும் வெஞ்சொல்லையும் உடைய வாயிலோன், பெருநிலத்துக்கு வேந்தனே! காத்தருள்க! நீண்ட முடியணிந்த அரசனே! காத்தருள்க! பகைவர் கவசம் பூண் பதற்குக் காரணமாக மார்பனே! காத்தருள்க! நலம்புரியும் மன்னனே! காத்தருள்க! கட்டியங்காரன் உன்னைக் கொல்வது கருதி வந்துளான், என்று தொலைவான தரையிலே (வீழ்ந்து) வணங்கிக் கூறினான்.

திண்ணிலைக் கதவ மெல்லாந் திருந்துதா முறுக்க
வல்லே
பண்ணுக பசும்பொற் றேரும் படுமதக் களிறு மாவுங்

கண்ணகன் புரிசை காக்குங் காவல ரடைக
 வென்றான்
 விண்ணுரு மேறு போன்று வெடிபட முழங்குஞ்
 சொல்லான். 29

வானத்தின்கண் பேரிடபோல அதிர்ச்சியுண்டாக முழங்கும் சொல்லினான், 'அசைவில்லாத (அரண்மனை மதிலின்) நிலைக்கதவுகளை யெல்லாஞ் செப்பமாகத் தாழிடுக; புதிய பொற்றேர்களையும் மதம்மிகுங் களிறுகளையும் குதிரை களையும் அணிசெய்க; இடம் அகன்ற (அரண்மனை) மதிலைக் காக்கும் வீரர்கள் விரைந்து வருக' என்றான்.

நங்கைநீ நடக்கல் வேண்டு நன்பொருட் கிரங்கல்
 வேண்டா
 கங்குனீ யன்று கண்ட கனவெலாம் விளைந்த
 வென்னக்
 கொங்கலர் கோதை மாழ்கிக் குழைமுகம் புடைத்து
 வீழ்ந்து
 செங்கயற் கண்ணி வெய்ய திருமகற் கவலஞ்
 செய்தாள். 30

நங்கையே நீ நம் நல்ல பொருளைக் காப்பதற்குச் செல்லுதல் வேண்டும். இங்கிருந்து வருந்தாதே, ஏன் எனின் நீ அன்றைய இரவு கண்ட கனவுகள் எல்லாம் பயன்பட்டன என்று மன்னன் விசயையை அணுகிக் கூற, செவ்வரி பரந்த கயற் கண்ணாள் மணம்விரியும் மலர்மாலைபோல வருந்தி, குழையணிந்த முகத்தி வறைந்துகொண்டு வீழ்ந்து, (வயிற்றில் இருக்கும்) விருப்பம்மிகும் திருமகனுக்கு வருத்தம் உண்டாக்கி னாள் (வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டாள்).

சாதலும் பிறத்த றானுந் தம்வினைப் பயத்தி னாகு
 மாதலு மழிவு மெல்லா மவைபொருட் கியல்பு
 கண்டாய்

நோதலும் பரிவு மெல்லா நுண்ணுணர் வின்மை

யன்றே

பேதைநீ பெரிதும் பொல்லாய் பெய்வளைத் தோளி

யென்றான். 31

வளையணிந்த தோள்களையடைய பேதையே! தம் வினையின் பயனால் நேரும் இறப்பும் பிறப்பும் ஆக்கமும் அழிவும் ஆகிய அவை யாவும், பொருள்களுக்கு இயற்கைகாண் இவையிற்றுட் சாதல் முதலியவற்றிற்குத் துன்புறுதலும் பிறத்தல் முதலியவற்றிற்கு அன்புறுதலும் ஆகிய இச்செயற்கெல்லாம் காரணம் அறிவின்மையே அல்லவோ, இதை உணராத நீ மிகவும் பொல்லாதவளாகிறாய்.

உரிமைமுன் போக்கி யல்லா லொளியடை மன்னர்
போகார்

கருமமீ தெனக்கு மூர்த்தி சமைந்தது கவல வேண்டா
புரிநரம் பிரங்குஞ் சொல்லாய் போவதே பொருள்மற்

றென்றா
நெரிமுயங் கிலங்கு வாட்கை யேற்றிளஞ் சிங்க
மன்னான். 32

எரியில் தோய்ந்து விளங்கும் வாளேந்திய கையனான், ஆணிளங்கிங்கம் போன்றவன்; முறுக்கப்பெற்ற நரம்பிலமும் பண்ணும் வருந்தும் இனிய சொல்லினாய். புகழுறும் வேந்தர்கள் தம் உரிமை மகளிரை முன்னே போக்கியல்லது தாம் போகார். ஆகவே, எனக்கும் இப்பொழுது இசைந்த காரியம் இதுவே; ஆகூழானே ஓர் ஊர்தியும் அமைந்துவிட்டது, இனி வருந்தவேண்டா. ஆகையால், நீ முன்னர் ஏதுவது செய்யத்தக்கது என்றான்.

என்புநெக் குருகி யுள்ள மொழுகுபு சோர யாத்த
வன்புமிக் கவலித் தாற்றா வாருயிர்க் கிழத்தி
தன்னை

யின் ஃவிக் குடை ஃ சீர்க்கி யிறைவன தாணை கூறிக்

**துன்பமில் பறவை யூர்தி சேர்த்துனன் துணைவி
சோர்ந்தாள். 33**

என்ப நெகிழிந்துருகுமாறு உள்ளம் கலங்கிச் சோர்வுறப் பிணித்த அன்பு மிகுதலால், அழுதல் அமையாத சிறந்த உயிர்போலும் காதலியை, அளவற்ற இன்பம் மிகுதலாலே புகழைப் பெற்ற அருகப் பெருமானது ஆணைமொழியாகிய ஒம்ணமோ அரஹந்தாணம்” என்னும் பஞ்ச நமஸ்கார மந்திரம் ஒன்றனைக் கூறி; துணைவியைத் துன்பமில்லாது செல்லுதற் குரிய மயிற்பொறியாகிய ஊர்தியிலே அமர்த்தினான்.

தோய்ந்த விகம்பென்னுந் தொன்னாட் டகந்தொழுது
புலம்பெய்தி மைந்தர் மாழ்க
ஏந்து முலையாரி னைந்திரங்கக் கொடுங்கோ
விருள்பரப்ப வேள பாவ
மாய்ந்த குருகுலமா மாழ்கடலி னுண்முளைத்த
அறச்செங் கோலாய் கதிரினை
வேந்தர் பெருமானைச் சச்சந்தனை மந்திரிமா
நாகமுடன் விழுங்கிற் றன்றே. 34

மக்கள் பொருந்திய விண்ணுலகம் என்று பாராட்டப்பட்ட ஏமாங்கதத்திலே சான்றோர் கைகூப்பித் தனிமையுற்று வருந்த, மகளிர் துன்புற்றழி, கொடுங்கோல் தன் இருளைப் பரப்ப, மன்னர் மன்னனை; சச்சந்தனை; நல்ல தென்று தேர்ந்த குருகுலம் என்னும் ஆழமாகிய கடலில் தான்றிய அறமாகிய செங்கோலைக்கொண்ட ஆராய்ந்த ஞாயிற்றை, அமைச்சனாகிய பெரும் பாம்பு அரசுரிமை யெல்லாஞ்சேர விழுங்கியது. ஜயோ பாவம்!

பாலருவித் திங்கடோய் முத்தமா லைப்பழிப்பில்
 நெடுங்குடைக்கீழ்ப் பாய்பரி மான்றேர்க்
 கோலருவி வெஞ்சிலையான் கூர்வா ஸோடுமணிக்
 கேடகமு மறமு மாற்றி
 வாலருவி வாமனாத் தாமரை மலர்சூடி
 மந்திரமென் சாந்து பூசி
 வேலருவிக் கண்ணினார்மெய் காப்போம்ப

வேந்தன்போய் விண்ணோர்க்கு விருந்தாயி னானே.35

பால்போலுங் கதிர்களையுடைய திங்களைப் போல,
 முத்துமாலை அணிந்த குற்றமற்ற பெருங்குடையின் நீழலிலே
 தாவும் புரவிகள் பூட்டிய தேரில் அமர்ந்து, அம்பு களை
 அருவிபோல வீசும் கொடிய சிலையினான் (இப்போது
 அவைகளின்றி); கூரிய வாளும் கேடகமும் வீரமும்
 துணையாகப் பொருது, அருகனை நினைப்பதாகிய சுக்கிலத்
 தியானத்திலே முழுகி அருக மந்திரமாகிய சாந்தைப் பூசி
 அவன் அடிகளாகிய தாமரை மலர்களை அணிந்து,
 வேலனைய கண்ணினையுடைய அரம்பையர் மெய்யைச்
 சூழ்ந்து காவல் செய்ய, சென்று வானவர் வழிபடுதற்குப்
 புதியனாயினான் அரசன்.

எஃகென விளங்கு வாட்க ஜெறிகட லமிர்த மன்னா எஃகிய மதுகை தன்னா லாய்மயி லூரு மங்கண் வெஃகிய புகழி னான்றன் வென்றிவெம் முரச மார்ப்ப வெஃகெறி பிணையின் மாழ்கி யிறுகிமெய்ம் மறந்து சோர்ந்தாள். 36

கூர்மையே இதன் வடிவம் என்று விளங்கும் வாளனைய
 கண்களையுடைய, அலைகடலில் எழுந்த அமிர்தம் அன்னாள்
 ஆகிய விசயை, கணவனை நீங்குதலால் குறைந்த ஆற்றலுடன்
 விசை குறைந்த மயிலைச் செலுத்தும் அவ்வானிலே,
 (அரசனாக) விரும்பிய புகழினானது கொடிய வெற்றி முரச

லிலிக்க, அது கேட்டு வேலால் அடியுண்ட பெண்மானென மனம் மயங்கி மூர்ச்சித்துத் தன்னை மறந்து சோர்ந்தாள்.

மோடுடை நகரி ணீங்கி முதுமரந் துவன்றி யுள்ளம்
பீடுடை யவரு முட்கப் பிணம்பல பிறங்கி யெங்குங்
காடுடை யளவை யெல்லாங் கழுகிருந் துறங்கு நீழற்
பாடுடை மயிலந் தோகை பைப்பய வீழ்ந்த தன்றே. 37

அங்ஙனம் அவள் மூர்ச்சித்ததால் தானே டப்பக்கம் விசை குறைதலால் இறங்கும் மயில், பெருமைமிகும் நகரிலிருந்து நீங்கி, முதிய மரங்கள் நெருங்கி, மனவுறுதி யுடையோரும் அஞ்சமாறு பிணங்கள் பலவாக மிகுத்து; காடிருக்கும் இடம் எல்லாம் எங்கும் கழுகு அமர்ந்து துயிலும் நீழலிலே (சுடுகாட்டில்), மெல்ல மெல்ல விழுந்தது.

இருள்கெட விகலி யெங்கு மணிவிளக் கெரிய வேந்தி
யருஞ்சை மனத்த வாகி யணங்கெலாம் வணங்கி
நிற்பப்

பொருகடற் பருதி போலப் பொன்னனான் பிறந்த
போழ்தே
மருஞ்சை மாத ருற்ற மம்மர்நோய் மறைந்த தன்றே.
38

எவ்விடத்தும் இருள்இன்றி ஓட்டி மணி விளக்குகள் மிக்குச் சுடர்வீச, ஆண்டுறையும் தெய்வமெல்லாம் (இவன் பின்னர் வீடு பெறுவான் என்று கருதி) இரக்கமுற்ற வள்ளத்துடன் வணங்கி, நிற்க, அலைகடலிடை ஞாயிறுபோலப் பெறுதற்கரியவன் பிறந்தபொழுதே மயக்கம் உற்ற விசயை கொண்ட வருத்தநோய் மறைந்தது.

பூவினுட் பிறந்த தோன்றற் புண்ணிய னனைய நம்பி
நாவினு ஞெலக மெல்லா நடக்குமொன் றாது நின்ற
கோவினை யடர்க்க வந்து கொண்டுபோ மொருவ
னின்னே
காவியங் கண்ணி னாயா மறைவது கரும மென்றாள்.

43

நீல மலரனைய அழகிய கண்ணினாய்! தாமரையில்
தோன்றிய தலைமையுற்ற முருகனைப்போன்ற இந்த
நம்பியின் சொல்லினாலே உலக முழுதும் நடக்கும். பகைத்து
நின்ற அரசனைக் கொல்ல ஒருவன் இப்போதே வந்து இந்
நம்பியைக் கொண்டு போவான். ஆகையால், யாம் மறைந்து
நிற்பது செய்யத்தக்கதாகும் என்றாள்.

நாளோடு நடப்பது வழுக்கி மின்னொடுர்
கோளோடு குளிர்மதி வந்து வீழ்ந்தெனக்
காளக வுடையினன் கந்து நாமனும்
வாளோடு கனையிருள் வந்து தோன்றினான். 44

தண்ணிய திங்கள் நாண்மீன்களோடு செல்லும்
நிலைதவறி, மின்னொடு செல்லும் முகிலுடன் வந்து நிலத்தே
விழுந்தாற்போல, கந்துக்கடன் என்னும் பெயருடைய வணிக
னும் கரிய உடையினனாய் மிக்க இருளிலே வாளோடு வந்து
சேர்ந்தான்.

வாள்கடைந் தழுத்திய கண்ணி னார்கடந்
தோள்கடைந் தழுத்திய மார்பன் றாங்கிரு
ணீள்சுடர் நிழன்மணி கிழிப்ப நோக்கினா
னாள்கடிந் தணங்கிய வணங்கு காட்டுளே. 45

வாளைக் கடைந்து பதித்தாற்போன்ற கண்ணையுடைய
மங்கையரின் தோள்கள் கடைந்து அழுந்தத் தழுவிய மார்பை
யுடைய அவ் வணிகன் ஆட்களைக் கடிந்து அணங்குகள்
வருந்திய காட்டில், மிகுந்த இருட்டினைச் சிறந்த ஒளியைத்

தரும் மணி ஒன்று பிளத்தலால் அவ்வொளி வந்த சார்பிலே நோக்கினான்.

அருப்பிள முலையவர்க் கனங்க னாகிய
மருப்பிளம் பிறைநுதல் மதர்வை வெங்கதிர்
பரப்புப் கிடந்தெனக் கிடந்த நம்பியை
விருப்புள மிகுதியின் விரைவி னெய்தினான். 46

இரு முனைகளையுடைய இளம்பிறை அனைய நெற்றியையும் அரும்பனைய இளமுலைகளையும் உடைய மங்கையர்க்குக் காமனாதற்காக, மயக்கத்தைத் தரும் இளஞாயிறு தன் கதிர்களைப் பரப்பிக் கிடந்தாற்போலக் கிடந்த குழந்தையை, விருப்பம் உள்ளத்திலே மிகுந்ததனாற் கடிதின் ஏய்தினான்.

புனைகதிர்த் திருமணிப் பொன்செய் மோதிரம்
வனைமலர்த் தாரினான் மறைத்து வண்கையாற்
றுனைகதிர் முகந்தென முகப்பத் தும்மினான்
சினைமறைந் தொருகுரல் 'சீவ' என்றதே. 47

மலரால் வனையப்பெற்ற மாலையினான்; அழகிய ஓளிவிடும் மணியையுடைய பொன்னாழியைப் பிறரறியா திருக்க மறைத்து வண்மையுடைய கையால் விரையுங்கதிரை குருகுரல் வாரியெடுக்க நம்பி தும்மினான். அப்போது முகப்பதுபோல வாரியெடுக்க நம்பி தும்மினான். அப்போது ஒரு குரல் மரக்கிளை மறைவிலிருந்து (தெய்வத்தால்) சீவிப்பாயாக என்று கூறப்பட்டது.

என்பெழுந் துருகுப் சோர வீண்டிய
வன்பெழுந் தரசனுக் கவலித் தையனை
நுன்பழம் பகைதவ நூறு வாயென
வின்பழக் கிளவியி னிறைஞ்சி யேத்தினாள். 48

(கந்துகன் மகனையெடுத்தது கண்ட விசயை
என்புக்குள்ளே தோன்றி மெய்யருகித் தன்னை மறக்குமாறு

கூடிய அன்பு வளர்ந்து, அரசன் மகனைக் காணாதிறந்தமை நினைந்து வருந்தி, நின் பழம்பகையைக் கிளையற அறுப்பாய் என்று இனிய கனி மொழியால் இறைவனை வணங்கி நம்பியை வாழ்த்தினாள்.

இழுக்கிய வருந்தவத் துடம்பு நீங்கினா
ரழிப்பரும் பொன்னுடம் படைந்த தொப்பவே
வழுக்கிய புதல்வனங் கொழிய மாமணி
விழுத்தகு மகனொடும் விரைவி னேகினான். 49

இழுக்கத்தாலே அமைந்த தவத்தே நின்று ஊனு டம்பை விட்டவர், அழித்தற்கியலாத உயர்ந்த தெய்வவுடம்பைப் பெற்றதுபோல, தவறிய தன் மகன் சுடுகாட்டிலே கழியவிட்டு, உயர்ந்த மணியனைய சிறந்த மகனொடும் விரைந்து சென்றான்.

திருமகற் பெற்றெனச் செம்பொற் குன்றெனப்
பெருநல நிதிதலை திறந்து பீடுடை
யிருநிலத் திரவலர்க் கார்த்தி யின்னணங்
செருநிலம் பயப்புறச் செல்வன் செல்லுமே. 50

திருமகனை வளர்க்கும் பேறு பெற்றதனால், பொன்மலையென இருந்த பெருகிய நல்ல நிதியறையைத் திறந்து, பருமையுடைய நிலவுலகில் இரவலர்க்கு நிறைய நல்கி, அவ்வாறு, அம்மகன் போரிலே தன் பகையை வெல்லும் பயன்பெறக் கந்துக்கடன் கொடைக்கடன் பூண்டு இழுகினான்.